

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 28 listopada 2016 rok

Sąd Okręgowy w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Solka
Protokolant	Sekretarz sądowy Tamara Oktaba

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko pozwanej (...) S.A. w W.

o ustalenie, zadośćuczynienie, ochronę dóbr osobistych;

orzeka:

1. powództwo oddała;
2. zasądza od powoda K. M. na rzecz pozwanej (...) S.A. w W., **kwotę 3.017,00 (trzy tysiące, siedemnaście) złotych** kosztów procesu, w tym kwotę 3.000,00 (trzy tysiące) złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika;
3. nakazuje wypłacić radcy prawnemu M. O. (1) ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie, **kwotę 560,00 (pięćset sześćdziesiąt) złotych** plus należny podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu;
4. nakazuje wypłacić radcy prawnemu M. S. ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie, **kwotę 1.420,00 (jeden tysiąc, czterysta dwadzieścia) złotych** plus należy podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu;
5. odstępuje od obciążania powoda nieuiszczonymi kosztami sądowymi przejmując je na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie.---

/-/ SSO Mariusz Solka

III C 825/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 07 lutego 2014 roku, powód K. M. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w W. domagając się:

- sądowego rozwiązania umowy z pozwanym;
- zniwelowania zadłużenia jakiego domaga się pozwany z tytułu umowy o świadczenie usług do o zł;
- zapłacenia na jego rzecz zadośćuczynienia w kwocie 50.000 złotych z tytułu naruszenia jego dóbr osobistych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- podanie wyroku do publicznej wiadomości;
- opublikowanie przeprosin powoda w Telewizji (...).

W uzasadnieniu swojego żądania powód wskazał, iż zawarł z pozwanym umowę na korzystanie z internetu mobilnego, jednakże w opinii powoda usługa nie była świadczona przez pozwanego w miejscowości jego zamieszkania tj. G. z uwagi na brak zasięgu (pozew k. 2).

W odpowiedzi na pozew, pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych (odpowiedź k. 53-55).

W uzasadnieniu swojego stanowiska, pozwana podniosła, iż strony łączyła umowa o świadczenie usług internetowych z dnia 23.11.2011 roku, która to umowa została przez pozwaną rozwiązana wskutek skierowanego do powoda pisma z dnia 15.02.2013 roku o wypowiedzeniu umowy z uwagi na brak płatności po stronie powoda. Jak wskazała pozwana, powód zaprzestał płacenia za dostarczaną usługę co spowodowało wypowiedzenie tejże umowy.

Pozwana zakwestionowała także co do zasady i wysokości żądanie powoda w zakresie naruszenia dóbr osobistych.

Pismem z dnia 08 czerwca 2015 roku (k.120-126) – pełnomocnik z urzędu powoda podtrzymał wszystkie żądania pozwu dodatkowo je precyzując i wnosząc o:

a) zobowiązanie pozwanego (...) S.A. do usunięcia dokonanego przez niego naruszenia dóbr osobistych powoda poprzez dwukrotne opublikowanie na koszt pozwanego na drugiej stronie dziennika Gazeta (...) w formacie 140x159,80 mm (moduł 3x3), na białym tle, czarną czcionką Times New Roman, wielkość liter 22, pogrubione, oświadczenia o następującej treści:

(...) S.A. przeprasza K. M. syna A. i A., za niedopełnienie obowiązków wynikających z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 23 listopada 2013 roku i pozbawienie go możliwości korzystania z internetu w tym przede wszystkim portali społecznościach i utrzymywania za ich pośrednictwem kontaktów z rodziną oraz przyjaciółmi jak również z portalu www.(...).pl oraz portali związanych z bankowością internetową, co doprowadziło do naruszenia jego dóbr osobistych”.

w terminie 21 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku w niniejszej sprawie – pierwsza publikacja oraz w terminie 30 dni od uprawomocnienia się wyroku w niniejszej sprawie – druga publikacja, a ponadto na wypadek niewykonania powyższego przez pozwaną we wskazanych terminach, umocowanie powoda do opublikowania powyższego oświadczenia na zasadach określonych w wyroku na koszt pozwanej;

b) zobowiązanie pozwanego (...) S.A. do opublikowania w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku w głównym wydaniu programu informacyjnego Wydarzenia Telewizji (...), emitowanego w godzinach od 18.50-19.20, oświadczenia następującej treści:

(...) S.A. przeprasza K. M. syna A. i A., za niedopełnienie obowiązków wynikających z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 23 listopada 2013 roku i pozbawienie go możliwości korzystania z internetu w tym przede wszystkim portali społecznościach i utrzymywania za ich pośrednictwem kontaktów z rodziną oraz przyjaciółmi jak również z portalu www.(...).pl oraz portali związanych z bankowością internetową, co doprowadziło do naruszenia jego dóbr osobistych”.

a ponadto na wypadek niewykonania powyższego przez pozwaną we wskazanych terminach umocowanie powoda do opublikowania powyższego oświadczenia na zasadach określonych w wyroku na koszt pozwanej.

c) ustalenie, że nie istnieje należność przysługująca pozwanemu (...) S.A. od K. M. z tytułu opłat abonamentowych za usługę dostępu do internetu wynikająca za dokumentów nr (...), (...), (...), (...);

Jednocześnie pełnomocnik z urzędu powoda, wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu według norm przypisanych, oświadczając iż koszty te nie zostały pokryte przez powoda ani w całości ani w części (k.124).

W odpowiedzi na sprecyzowane powództwo, pozwana wносиła o jego oddalenie w całości, oddalenie wszystkich wniosków dowodowych (stanowisko na rozprawie z dnia 03.08.2015 roku k. 143).

Sąd Okręgowy, ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 listopada 2011 roku, powód K. M. zawarł z pozwaną (...) S.A. w W., umowę nr (...), której przedmiotem było świadczenie usług telekomunikacyjnych – mobilny internet. Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Zgodnie z umową pkt.X pkt.1 usługa mobilnego internetu (MI) polegała na umożliwieniu dostępu do sieci poprzez sieć (...). Zgodnie z pkt.2 Operator świadczy usługę (...) z użyciem karty SIM przekazanej Abonentowi oraz modemu mobilnego (dowód: okoliczność niesporna, umowa wraz z warunkami wykonywania umowy k.56-59, zeznania powoda k. 251-254).

Zgodnie z umową, w sprawach nieuregulowanych w Umowie, stosuje się Regulamin Świadczenia Usług przez Spółki Grupy (...) (Regulamin) oraz Warunki Wykonywania Umowy znajdujące się na odwrocie, stanowiące integralną część niniejszej Umowy. Regulamin nie został złożony przez żadną ze stron w toku procesu (dowód: umowa k. 56, okoliczności niesporne).

Do dnia 03.08.2012 roku, powód przebywał w Szpitalu (...) w C. i od tego dnia po opuszczeniu Szpitala przebywał w miejscu zamieszkania w miejscowości G.. Podczas pobytu w miejscowości G., powód mógł korzystać z internetu bez żadnych przeszkód (dowód: zeznania świadków: M. R. (1) k. 364-365, K. R. k. 366, A. P. k. 367, T. D. k. 413v).

W związku z brakiem opłat za świadczone usługi mobilnego internetu, pismem z dnia 15 lutego 2013 roku, pozwana skierowała do powoda rozwiązanie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, z powołaniem się na wezwanie do zapłaty oraz zadłużenie powoda w kwocie 179,20 złotych. Rozwiązanie umowy nastąpiło bez zachowania terminu wypowiedzenia z dniem 14 lutego 2013 roku. Wypowiedzenie umowy zostało doręczone powodowi (dowód: wypowiedzenie umowy k. 64, zeznania powoda k. 251-254, okoliczność przyznana).

Pismem z dnia 08 marca 2013 roku, pozwana poinformowała powoda o skierowaniu sprawy na drogę postępowania windykacyjnego, wzywając do zapłaty zadłużenia w kwocie 291,25 złotych, na które składały się:

- kwota 44,80 złotych z dnia 24.10.2012 roku i terminem płatności 07.11.2012 rok (nr (...));
- kwota 44,80 złotych z dnia 26.11.2012 roku i terminem płatności 10.12.2012 rok (nr (...));
- kwota 44,80 złotych z dnia 27.12.2012 roku i terminem płatności 10.01.2013 rok (nr (...));
- kwota 44,80 złotych z dnia 24.01.2013 roku i terminem płatności 07.02.2013 rok (nr (...));
- kwota 112,05 złotych z tytułu bieżącej faktury z terminem płatności do dnia 11.03.2013 roku

(dowód: wezwanie k. 63).

W dniu 20.04.2013 roku powód został ponownie aresztowany i przebywał w różnych aresztach. Obecnie powód przebywa w (...) Ośrodku (...) w S. na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Bartoszycach w ramach środka zabezpieczającego (dowód: zeznania powoda k. 251-254, pismo k. 90, postanowienie k. 102).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dokumentów, zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy, których autentyczności i mocy dowodowej nie kwestionowała żadna ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu, a także na podstawie zeznań przesłuchanych w sprawie świadków oraz częściowo na podstawie zeznań powoda przesłuchanego w charakterze strony.

Sąd dał wiarę zeznaniom powoda jedynie w części w jakiej powód podawał okoliczności związane ze swoim pobytom w zakładzie psychiatrycznym, korzystania przez powoda z portali społecznościowych etc, natomiast Sąd uznał za niewiarygodne zeznania powoda w zakresie w jakim powód twierdzi, iż od sierpnia 2012 roku internet dostarczany przez pozwaną nie działał w miejscowości G. do której powód wrócił ze Szpitala (...). Okoliczności w zakresie nieprawidłowego funkcjonowania internetu nie zostały w żadnym zakresie potwierdzone przez któregokolwiek ze świadków a wręcz przeciwnie, świadkowie podali, iż powód nie skarżył się nigdy na niefunkcjonujący internet.

Jednocześnie należy wskazać na sprzeczność zeznań powoda z materiałem dowodowym. Jak wynika bowiem z zeznań powoda, „do momentu kiedy internet miałem to faktury opłacałem. Potem jak nie miałem internetu to postanowiłem nie opłacać abonamentu za internet, którego nie mam. Internetu nie miałem od 03.08.2012 roku tj od czasu kiedy opuściłem Szpital (...) w C. i udałem się do G.” (zeznania k. 253v). Gdy tymczasem z wezwania do zapłaty z marca 2013 roku i informacji o zaległościach (k. 63v) wynika niezbiecie (co nie było kwestionowane przez powoda), iż nie została zapłacona dopiero faktura wystawiona w dniu 24.10.2012 roku i następne faktury. Powyższe wprost zaprzecza twierdzeniom powoda, iż internet nie funkcjonował już od początku sierpnia 2012 roku w przeciwnym razie, zaległości w opłatach pojawiłyby się od końca sierpnia 2012 roku a nie 3 miesiące później.

Jako wiarygodne Sąd uznał zeznania przesłuchanych w sprawie świadków: M. R. (1), K. R., który wprost zeznawali, iż przez jakiś czas korzystali z internetu udostępnianego im przez powoda zaś powód nigdy nie skarżył się na brak dostępu do internetu.

Podobnie należy ocenić zeznania świadka A. P., która przez pewien czas żyła w konkubinacie z powodem. Świadek także potwierdziła, iż w czasie gdy zamieszkała u powoda (a było to w listopadzie 2012 roku), powód korzystał z internetu z firmy (...), przez modem podłączony do komputera. Świadek wyraźnie zeznała, iż powód nie zgłaszał żadnych problemów z funkcjonowaniem tego internetu. Świadek podała, iż powód nie korzystał z internetu bo zepsuł mu się laptop.

Zeznania świadków opisanych wyżej potwierdzają także wiarygodne zeznania świadka T. D., który zeznał, iż powód nigdy nie zgłaszał się do niego o pomoc w związku z brakiem internetu. Świadek zeznał, iż pomagał jedynie powodowi skonfigurować router do uruchomienia łącza internetowego.

Wszyscy przesłuchani przez Sąd świadkowie zostali zgłoszeni przez powoda na okoliczność braku dostępu powoda do internetu i żaden ze świadków takowej informacji nie potwierdził a wręcz przeciwnie, świadkowie albo odnosili się do okresu późniejszego i korzystania przez powoda z internetu z O. albo zaprzeczali aby powód kiedykolwiek skarżył się na problemy z funkcjonowaniem internetu. Znamienna jest np. okoliczność, iż według powoda, zwracał się powód do świadka T. D. o pomoc z niedziałającym internetem (zeznania powoda k. 251v), czemu świadek wyraźnie zaprzeczył.

Sąd oddalił wniosek powoda o zobowiązanie pozwanej do przedłożenia wszystkich nagrań rozmów pomiędzy powodem a biurem obsługi klienta (BOK) pozwanego w okresie od lipca 2012-do stycznia 2013 roku oraz przeprowadzenia dowodu z tychże nagrań (k.124), z uwagi na niesprecyzowanie przez powoda w jakim konkretnie dniu miały miejsce rozmowy.

Na rozprawie w dniu 03 sierpnia 2015 roku – pełnomocnik pozwanego wskazał, iż nie jest możliwe przekazanie nagrań powoda z BOK pozwanego z uwagi na fakt, iż nie zostało wskazane kiedy te rozmowy miały miejsce. Jak wskazał

pełnomocnik pozwanej, rozmowy nie były oznaczone jako reklamacja co praktycznie uniemożliwia ich odnalezienie (k.143). Zarządzeniem z rozprawy, Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do wskazania dat kontaktu powoda z BOK pozwanego w okresie od lipca 2012 do stycznia 2013 roku w taki sposób aby było możliwe zwrócenie się do pozwanego i odszukanie nagrań powoda z BOK – zakreślając termin 60 dni. W odpowiedzi na zobowiązanie, pełnomocnik powoda w piśmie z dnia 07.09.2015 roku (k.146) wskazał, iż powód nie jest w stanie podać dokładnych danych odnośnie dat w jakich kontaktował się z BOK pozwanego, wskazując, iż miało to miejsce w miesiącach od sierpnia do października 2012 roku. Zarządzeniem z dnia 10.09.2015 roku (k.154), Sąd zobowiązał pozwanego do przedłożenia rozmów powoda z BOK w żądanych przez powoda okresie (k.155), czemu pozwana nie zadośćuczyniła podnosząc, iż odnalezienie rozmów w tak szerokim zakresie jest praktycznie niemożliwe.

Z uwagi na niesprecyzowanie przez pełnomocnika powoda czasookresu w jakich następować miał kontakt powoda z BOK, Sąd oddalił wniosek powoda o zobowiązanie pozwanego do przedłożenia nagrań rozmów (k.442), uznając, iż nie można nakładać na pozwanego obowiązku dostarczania dowodów, których uzyskanie wymaga znacznego nakładu pracy w związku z niesprecyzowaniem zakresu wniosku.

Sąd oddalił także wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka L. C. (wniosek k. 123, postanowienie k. 442), z uwagi na niesporność okoliczności na jakie miał być przesłuchany świadek. Przesłuchanie dyrektora Regionalnego Ośrodka (...) na okoliczność korzystania powoda z internetu, w tym portali społecznościowych nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, zważywszy iż powód przebywa w Ośrodku od stycznia 2015 roku (k.102). W związku z tym przesłuchiwanie świadka na okoliczności w jakim zakresie w tym czasie powód korzystał z internetu jest zupełnie irrelevantna dla rozstrzygnięcia.

Sąd oddalił także wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność dostępu do sieci internet w ramach świadczonych przez pozwanego usług w miejscu zamieszkania powoda tj G. w okresie od sierpnia 2012 roku do stycznia 2013 roku (k.123-124, postanowienie k. 442), zważywszy na fakt, iż wszyscy zgłoszeni przez powoda świadkowie zaprzeczyli wersji powoda, iż powód w tym okresie nie mógł korzystać z internetu. Zwrócić należy na niekonsekwencję samego powoda, który w swoich zeznaniach podał, iż „do kiedy Internet miał to faktury opłacał. Potem jak nie miałem internetu to się zdenerwowałem i postanowiłem nie opłacać abonamentu za internet którego nie mam. Internetu nie miałem od dnia 03.08.2012 roku tj od dnia kiedy opuściłem Szpital (...) w C.” (zeznania powoda k. 253v). Gdy tymczasem z pism przedłożonych przez pozwanego wynika wprost, iż powód zaprzestał opłacania należności za usługę – mobilny internet począwszy od listopada 2012 roku (zestawienie zaległych faktur k. 63v).

W ocenie Sądu poza twierdzeniami powoda, które nie zostały w żaden sposób udowodnione i przy zaprzeczeniu tej okoliczności przez pozwaną, powód nie przedstawił żadnych dowodów z których, wynikałaby okoliczność odnośnie braku świadczenia usługi przez pozwaną, a wręcz przeciwnie z zeznań wszystkich świadków zgłoszonych przez powoda wynikają okoliczności przeciwne.

Z uwagi na powyższe okoliczności, Sąd uznał, iż dopuszczenie dowodu z opinii biegłego jest irrelevantne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu w całości.

Zgodnie z treścią art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Stosownie do treści art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności żeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej

sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. W myśl § 3 przywołanego przepisu przepisy powyższe nie uchybiają uprawnieniom przewidzianym w innych przepisach, w szczególności w prawie autorskim oraz w prawie wynalazczym. Zgodnie z treścią art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Rozpoznając sprawę w przedmiocie ochrony dóbr osobistych, sąd powinien w pierwszej kolejności ustalić, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, a w przypadku pozytywnej odpowiedzi ustalić, czy działanie pozwanego było bezprawne. Bezprawność należy rozumieć jako zachowanie /działanie bądź zaniechanie/ sprzeczne z porządkiem prawnym lub zasadami współżycia społecznego. Dowód, że dobro osobiste zostało zagrożone lub naruszone, ciąży na osobie poszukującej ochrony prawnej na podstawie art. 24 k.c. Natomiast na tym, kto podjął działanie zagrażające dobru osobistemu innej osoby lub naruszające to dobro, spoczywa ciężar dowodu, że nie było ono bezprawne. Wynika to z ogólnej reguły rozkładu ciężaru dowodu statuowanej przepisem art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Natomiast wykazanie, że działanie podjęte przez osobę naruszającą dobra osobiste było zgodne z prawem obciąża pozwanego.

W piśmie precyzującym powództwo (k.126), pełnomocnik powoda nie wskazał konkretnie jakiego rodzaju dobro osobiste powoda zostało naruszone, wskazał jedynie, iż pozbawienie powoda możliwości korzystania z przejawu współczesnej cywilizacji jakim jest dostęp do internetu stanowi naruszenie dóbr osobistych powoda. Naruszeniem takim jest pozbawienie powoda możliwości podtrzymywania kontaktów rodzinnych, pielęgnowania przyjaźni oraz nawiązanych znajomości. Powołując się na wyrok SN z dnia 15.10.2010 roku V CSK 90/10 argumentował o znacznym stopniu winy pozwanej, dużej intensywności naruszenia dóbr osobistych powoda związanego z pozbawieniem możliwości korzystania z wielu przejawów współczesnej cywilizacji.

Katalog dóbr osobistych określony w art. 23 k.c. ma charakter otwarty. W orzecznictwie i piśmiennictwie przyjmuje się zgodnie, że ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę.

Pomimo tego, iż pełnomocnik powoda nie określił jakie dobra powoda miały zostać przez powoda naruszone, to w ocenie Sądu w oparciu o twierdzenia powoda i jego zeznania, można upatrywać naruszenia dóbr osobistych powoda w postaci godności (powód wskazuje na zaburzone poczucie stabilizacji, negatywny wpływ na sukcesy w leczeniu, podkopanie wiary w siebie), prawa do utrzymywania więzi rodzinnych (rozumiane jako prawo do nieskrępowanego utrzymywania i pielęgnowania kontaktów rodzinnych) i prawa do korzystania z dorobku cywilizacji (wykluczenia cyfrowego).

Po ustaleniu zatem jakiego rodzaju dobra osobiste powoda zostały jego zdaniem naruszone, konieczne jest ustalenie czy powód udowodnił podstawę faktyczną powództwa tj. wykazał, czy rzeczywiście do naruszenia dóbr osobistych powoda doszło.

W ocenie Sądu powyższa okoliczność nie została w żadnym zakresie udowodniona, co przesądza o konieczności oddalenia żądania w zakresie ochrony dóbr osobistych powoda w całości. Skoro powód naruszenia swoich dóbr osobistych wprost upatrywał w niewłaściwym wykonywaniu umowy w zakresie dostarczania internetu mobilnego do miejsca pobytu powoda – G. przez pozwaną, a okoliczność ta nie została pozytywnie zweryfikowana w toku procesu a wręcz przeciwnie, wszyscy przesłuchani świadkowie zaprzeczyli twierdzeniom powoda i podawali okoliczności przeciwne do twierdzeń powoda a nadto same zeznania powoda w tym zakresie są sprzeczne z materiałem dowodowym sprawy, nie może być mowy o prawidłowym wykazaniu naruszenia dóbr osobistych co mogłoby stanowić ewentualną podstawę odpowiedzialności pozwanej.

Ponownie należy podkreślić zasadniczą sprzeczność zeznań powoda z materiałem dowodowym. Jak wynika bowiem z zeznań powoda, „do momentu kiedy internet miałem to faktury opłacałem. Potem jak nie miałem internetu to

postanowiłem nie opłacać abonamentu za internet, którego nie mam. Internetu nie miałem od 03.08.2012 roku tj od czasu kiedy opuściłem Szpital (...) w C. i udałem się do G.” (zeznania k. 253v). Gdy tymczasem z wezwania do zapłaty z marca 2013 roku i informacji o zaległościach (k. 63v) wynika niezbitcie (co nie było kwestionowane przez powoda), iż nie została zapłacona dopiero faktura wystawiona w dniu 24.10.2012 roku i następne faktury. Powyższe wprost zaprzecza twierdzeniom powoda, iż internet nie funkcjonował już od początku sierpnia 2012 roku w przeciwnym razie, zaległości w opłatach pojawiłyby się od końca sierpnia 2012 roku a nie 3 miesiące później.

Wszyscy przesłuchani przez Sąd świadkowie którzy zostali zgłoszeni (ci należy podkreślić) przez powoda na okoliczność braku dostępu powoda do internetu, nie potwierdzili stanowiska powoda a wręcz przeciwnie, świadkowie albo odnosili się do okresu późniejszego i korzystania przez powoda z internetu z O. albo zaprzeczali aby powód kiedykolwiek skarżył się na problemy z funkcjonowaniem internetu. Znamienna jest np. okoliczność, iż według powoda, zwracał się powód do świadka T. D. o pomoc z niedziałającym internetem mobilnym (zeznania powoda k. 251v), czemu świadek wyraźnie zaprzeczył.

Okoliczności powyższych w żaden sposób nie można było także zweryfikować poprzez odsłuchanie nagrań kontaktów powoda z BOK pozwanej, albowiem powód pomimo zobowiązania nie wskazał dokładnych danych i dat w jakich kontakt się odbywał, zaś pozwana w ocenie Sądu przekonywująco argumentowała dlaczego takowych nagrań nie może odszukać bez podania bliższych danych w zakresie dat kontaktu. Z uwagi na niesprecyzowanie przez pełnomocnika powoda czasookresu w jakich następować miał kontakt powoda z BOK, Sąd oddalił wniosek powoda o zobowiązanie pozwanego do przedłożenia nagrań rozmów (k.442), uznając, iż nie można nakładać na pozwanego obowiązku dostarczania dowodów, których uzyskanie wymaga znacznego nakładu pracy w związku z niesprecyzowaniem wniosku.

Podkreślić należy, iż gdyby roszczenie powoda zostało zarejestrowane jako reklamacja (trudno sobie wyobrazić aby w przypadku skarg powoda na brak dostępu do sieci w inny sposób mogłoby to zostać to zakwalifikowane), zgodnie z przepisami prawa telekomunikacyjnego, pozwana miałaby obowiązek na taką reklamację odpowiedzieć w terminie 30 dni. Zgodnie z art. 106. 1. Prawa telekomunikacyjnego (w brzmieniu obowiązującym na datę podpisania umowy), Dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych jest obowiązany do rozpatrzenia reklamacji usługi telekomunikacyjnej. 2. Jeżeli reklamacja usługi telekomunikacyjnej nie zostanie rozpatrzona w terminie 30 dni od dnia jej złożenia, uważa się, że ta reklamacja została uwzględniona.

W związku z powyższymi regulacjami, jako racjonalne jawi się stanowisko pozwanej, który wskazuje, iż jeśli nawet były jakieś kontakty powoda z BOK to nie były one zarejestrowane jako reklamacje, stąd zasadnicza trudność w ich odszukaniu. Z drugiej strony, gdyby powód skarżył się na niedziałający internet, zapewne takowe reklamacje byłyby przyjęte, zaś w przypadku nieuwzględnienia reklamacji stosowne stanowiska pozwanej byłyby niechybnie w posiadaniu powoda i niewątpliwie przedłożone w przedmiotowym postępowaniu jako wzmacniające argumentację powoda. Tymczasem, żadne tego typu dokumenty nie zostały złożone przez żadną ze stron, co pozwala na zasadne wnioskowanie, iż takowe reklamacje na działanie usługi nie były faktycznie przez powoda zgłaszane do pozwanej.

Sąd oddalił także wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność dostępu do sieci internet w ramach świadczonych przez pozwanego usług w miejscu zamieszkania powoda tj G. w okresie od sierpnia 2012 roku do stycznia 2013 roku (k.123-124, postanowienie k. 442), zważywszy na fakt, iż wszyscy zgłoszeni przez powoda świadkowie zaprzeczyli wersji powoda, iż powód w tym okresie nie mógł korzystać z internetu. Zwrócić należy na niekonsekwencję samego powoda, który w swoich zeznaniach podał, iż „do kiedy Internet miał to faktury opłacał. Potem jak nie miałem internetu to się zdenerwowałem i postanowiłem nie opłacać abonamentu za internet którego nie mam. Internetu nie miałem od dnia 03.08.2012 roku tj od dnia kiedy opuściłem Szpital (...) w C.” (zeznania powoda k. 253v). Gdy tymczasem z pism przedłożonych przez pozwanego wynika wprost, iż powód zaprzestał opłacania należności za usługę – mobilny internet począwszy od listopada 2012 roku (zestawienie zaległych faktur k. 63v).

W ocenie Sądu poza twierdzeniami powoda, które nie zostały w żaden sposób udowodnione i przy zaprzeczeniu tej okoliczności przez pozwaną, powód nie przedstawił żadnych dowodów z których, wynikałaby okoliczność odnośnie

braku świadczenia usługi przez pozwaną, a wręcz przeciwnie z zeznań wszystkich świadków zgłoszonych przez powoda wynikają okoliczności przeciwne.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Stosownie do fundamentalnej zasady postępowania dowodowego, ciężar dowodu spoczywa na tym, kto twierdzi, a nie kto zaprzecza (ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat – tak np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 449/09). W toku procesu cywilnego sąd podejmuje m.in. działania i rozumowania zmierzające do ustalenia stanu faktycznego. Przedmiotem ustalenia są fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia (zob. art. 227 KPC). Udowodnienie faktu w rozumieniu art. 6 KC polega na uznaniu przez sąd za prawdziwe zdania o tym fakcie. Chodzi więc nie o przedstawienie przez strony środków dowodowych (dowodzenie w znaczeniu formalnym), ale o wynik operacji myślowej dokonywanej przez sąd; o ocenę, czy przedstawione środki dowodowe pozwalają uznać twierdzenie strony o faktach za prawdziwe. Formalny aspekt zagadnienia ciężaru udowodnienia faktu wyrażają art. 3 i 232 KPC. W myśl tych przepisów, strony postępowania obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, ale sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę.

Instytucja ciężaru dowodu w znaczeniu materialnym służy do kwalifikacji prawnej negatywnego wyniku postępowania dowodowego. Przepis regulujący rozkład ciężaru dowodu określa, jaki wpływ na wynik procesu ma nieudowodnienie pewnych faktów; inaczej mówiąc - kto poniesie wynikające z przepisów prawa materialnego negatywne konsekwencje ich nieudowodnienia. Funkcją reguły ciężaru dowodu jest umożliwienie (i nakazanie) sądowi merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy w sytuacji, gdy nie udało się ustalić leżących u podstaw sporu faktów. W każdym bowiem wypadku spełnienia przesłanek procesowych sąd cywilny obowiązany jest wydać merytoryczne rozstrzygnięcie, niezależnie od tego, czy postępowanie dowodowe przyniosło jakikolwiek efekt (sąd nie może odmówić rozstrzygnięcia ze względu na niemożliwość ustalenia stanu faktycznego). Komentowany przepis nakazuje rozstrzygnąć sprawę na niekorzyść osoby opierającej swoje powództwo lub obronę na twierdzeniu o istnieniu jakiegoś faktu prawnego, jeżeli fakt ten nie został udowodniony.

W ocenie Sądu w toku procesu powód nie udowodnił naruszenia swoich dóbr osobistych, w związku z czym powództwo podlegało oddaleniu bez rozważania pozostałych przesłanek odpowiedzialności pozwanej tj ewentualnego braku bezprawności działania i stopnia i dolegliwości naruszenia dóbr osobistych powoda.

Odnosząc się do kolejnych żądań powoda, a mianowicie żądania z pozwu w zakresie:

- sądowego rozwiązania umowy z pozwanym (k. 2);

-ustalenie, że nie istnieje należność przysługująca pozwanemu (...) S.A. od K. M. z tytułu opłat abonamentowych za usługę dostępu do internetu wynikająca za dokumentów nr (...), (...), (...), (...) (żądanie sprecyzowane w piśmie z dnia 08.06.2015 k. 122);

powyższe żądania jako także nieuzasadnione podlegały oddaleniu w całości.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż podstawę powództwa o ustalenie stanowi art. 189 k.p.c., zgodnie z treścią którego powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Przepis art. 189 k.p.c. ma jednakże zastosowanie tylko wówczas, gdy powód ma interes prawny w ustaleniu wskazanych okoliczności, co stanowi istotne ograniczenie ilości przypadków, w których może on zostać zastosowany. Celem tego ograniczenia jest zaś to, by konieczność rozstrzygania spornych kwestii przez sąd dotyczyła tylko przypadków, w których jest to niezbędne dla zapewnienia ochrony prawnej. W tym kierunku idzie także spójne orzecznictwo i stanowisko przedstawicieli doktryny prawa, zgodnie z którymi interes prawny zachodzi tylko wówczas, gdy sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości.

W pierwszej kolejności wskazać należy, osoba, której służy prawo wystąpienia z powództwem o zapłatę, o wydanie rzeczy, czy też o zobowiązanie do zawarcia umowy co do zasady nie ma interesu do żądania ustalenia w odrębnym postępowaniu sądowym faktu spełnienia przesłanek uwzględnienia jej głównego roszczenia. Przesłanki te podlegają bowiem każdorazowo badaniu w toku rozpoznawania powództw o te roszczenia i brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia dla wytaczania w tym zakresie odrębnego powództwa. Powództwo z art. 189 k.p.c. może natomiast służyć jako skuteczny środek obrony przed wytoczeniem powództwa przez inną osobę, poprzez ustalenie istnienia przesłanek negatywnych dla wystąpienia z danym roszczeniem. I tak osoba w odniesieniu do której wysuwane są żądania zapłaty ma interes prawny by domagać się ustalenia nieistnienia jej rzekomego długu, zaś osoba od której żąda się wydania lokalu może domagać się ustalenia istnienia po swej stronie prawa do lokalu.

Zważywszy na powyższe, powód ma interes prawny w ustaleniu, iż nie istnieje należność przysługująca pozwanej z tytułu opłat abonamentowych za usługę mobilny internet. W sytuacji bowiem gdy nie toczy się z powództwa pozwanej sprawa o zapłatę o te świadczenia, ewentualne pozytywne przesądzenie tej okoliczności w postępowaniu sądowym definitywnie rozstrzygnęłoby o roszczeniu pozwanej z tego tytułu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż powód dochodzący swoich roszczeń poza swoimi twierdzeniami oraz zgłoszeniem dowodu z zeznań świadków nie przedłożył żadnych dokumentów związanych z zawartą umową i jej treścią. W odpowiedzi na pozew, pozwana przedłożyła kopię umowy z dnia 23.11.2011 roku wraz z warunkami wykonywania umowy, nie przedłożyła jednak Regulaminu Świadczenia Usług przez Spółki Grupy (...), będącego integralną częścią umowy, który m.in. regulował sposób i termin rozwiązania umowy.

Odnosnie warunków wykonywania umowy zawartej z powodem zastosowanie znajduje pkt. X tychże warunków, który precyzuje, iż – usługa mobilny internet polega na umożliwieniu dostępu do sieci internet przez sieć (...). Operator świadczy usługę – (...) z użyciem karty SIM przekazanej abonentowi oraz modemu mobilnego (k.59).

Pozwana w odpowiedzi na pozew podnosiła, iż pozwana świadczy usługę (...) w zakresie istniejących możliwości technicznych sieci (...) operatora (...), zaś jakość świadczonych usług może być zależna od natężenia ruchu, zasięgu sieci (...), topografii terenu i propagacji fal radiowych (twierdzenia pozwanej k. 54).

W odróżnieniu do stacjonarnego dostępu do internetu, usługa telefoniczna mobilny dostęp do sieci (mobilny internet) umożliwia Abonentowi korzystanie z usług, wykonywania połączeń telefonicznych, przesyłania danych z dowolnego miejsca - w zasięgu sieci operatora. Innymi słowy nie można żądać od operatora dostępu do internetu w każdym miejscu kraju, jako że obszar odpowiedzialności umownej operatora ograniczają możliwości techniczne jego oraz jego sieci. Dostawcy usług telekomunikacyjnych świadczą taką usługę właśnie w tych ramach. Tym samym operatorzy nie gwarantują 100 proc. pokrycia zasięgiem całego obszaru, na którym świadczą swoje usługi. Dostęp "mobilny" oznacza, iż nie jest to dostęp przypisany do konkretnej lokalizacji, zatem w przypadku, gdy zasięg jest niedostateczny do świadczenia/korzystania z usługi w jednym miejscu, nie oznacza to, iż w innym miejscu świadczenie usług będzie niemożliwe. Tym samym np. brak zasięgu w miejscu zamieszkania nie jest podstawą do rozwiązania umowy z operatorem bez negatywnych konsekwencji dla abonenta. Odpowiedzialność operatora istnieje bowiem w sytuacji, gdy świadczenie usługi nie wykracza poza jego możliwości techniczne oraz jego zasięg.

W swoich zeznaniach powód twierdził, iż sprzedawca reprezentujący pozwaną przy podpisaniu umowy zapewnił go, iż będzie miał dostęp mobilny w swoim miejscu zamieszkania (miejscowość G.), jednakże poza twierdzeniami powoda okoliczność ta nie została w żaden sposób potwierdzona ani zweryfikowana.

Odnosząc się do samego żądania powoda ustalenia nieistnienia należności przysługujących pozwanemu (...) S.A. od K. M. z tytułu opłat abonamentowych za usługę dostępu do internetu wynikająca za dokumentów nr (...), (...), (...), (...) (żądanie sprecyzowane w piśmie z dnia 08.06.2015 k. 122), żądanie jako bezzasadne podlegało oddaleniu w całości.

W ocenie Sądu z przeprowadzonego i ocenionego wyżej materiału dowodowego, wprost wynika, iż usługa (...) była świadczona przez pozwaną i dostępna dla powoda, zaś powód nie udowodnił okoliczności przeciwnych, nie wykazał

także iż w/w należności zostały przez niego zapłacone co powodowałyby ich wygaśnięcie. W sytuacji gdy pozwana świadczyła usługi w okresie październik 2012-styczeń 2013 zgodnie z umową, ma prawo do wynagrodzenia za swoje usługi. W takiej sytuacji brak jest jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, iż należności z tytułu prawidłowo wykonanej usługi nie istnieją bądź są nienależne dla pozwanej.

Podkreślić należy, iż w toku procesu poza wyłącznie twierdzeniami powoda, nie została w żadnym zakresie udowodniona okoliczność nieprawidłowego działania usługi (...) świadczonej przez pozwaną, a zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu i skutkami wynikającymi z art.6 kc, to powoda obciążała okoliczność udowodnienia tychże okoliczności.

Odnosząc się do kolejnego żądania powoda zawartego w pozwie a następnie do którego pełnomocnik powoda nie odniósł się w żadnym zakresie w piśmie precyzującym żądania pozwu a mianowicie sądowego rozwiązania umowy z pozwaną, powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż nie budzi żadnych wątpliwości, iż powód przyznał, iż otrzymał na piśmie od pozwanej wypowiedzenie umowy z powodu zaległości w płatnościach i naliczeniu kary (vide zeznania powoda k. 253v, wypowiedzeniu k. 64). Powód a także pełnomocnik, który go reprezentował w żaden sposób nie odnieśli się do doręzonego powodowi wypowiedzenia a także zachowania trybu wypowiedzenia oraz jego podstawy – w związku z czym w oparciu o art.230 kpc – Sąd uznał te okoliczności za przyznane. Zdaniem Sądu tak należy oceniać brak odniesienia się przez pełnomocnika powoda do pierwotnie zgłoszonego w pozwie „żądania rozwiązania umowy przez sąd”, gdy pozwany przedstawił dokument z którego wprost wynika, iż umowa nie wiąże stron gdyż została już przez pozwaną wypowiedziana.

Zważywszy na fakt, iż umowa została wypowiedziana przez pozwaną zgodnie z pismem z dnia 15.02.2013 roku (k.64), które to pismo zostało doręczone powodowi (zeznania powoda k. 253v), brak jest podstaw do rozwiązania umowy przez sąd, skoro umowa już stron nie wiąże – tak sformułowane roszczenie powoda nie może zostać uwzględnione i podlega oddaleniu.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe okoliczności, powództwo podlegało oddaleniu w całości o czym Sąd orzekł w pkt. 1 wyroku.

Zważywszy na fakt, iż powód przegrał sprawę w całości, zgodnie z art.98 kpc ma obowiązek zwrócić na rzecz pozwanej koszty procesu niezbędne do celowej obrony. Z uwagi na powyższe w pkt. 2 wyroku Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.017 złotych kosztów procesu, w tym kwotę 3000 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika oraz kwotę 17 złotych opłaty skarbowej od pozwu.

Na wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej składają się kwoty :

- 60 zł zgodnie z §6 pkt.1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych ...(dalej Rozporządzenie), od żądania ustalenia nieistnienia należności w kwocie 179,20 zł;
- 180 zł zgodnie z §6 pkt.2 Rozporządzenia, od żądania rozwiązania umowy z pozwaną ((...) 12x44,80 złotych =537,60 zł);
- 2400 złotych zgodnie z §6 pkt.5 Rozporządzenia, od żądania zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 50.000 złotych;
- 360 złotych zgodnie z §10 ust.1 pkt.2 Rozporządzenia, od żądania o ochronę dóbr osobistych.

Jednocześnie Sąd nie znalazł żadnych podstaw do tego aby nie obciążać powoda kosztami procesu na rzecz pozwanej zgodnie z art.102 kpc, z uwagi na fakt, iż w ocenie Sądu żadne szczególne okoliczności za tym nie przemawiają. Okoliczność iż powód przebywa obecnie w Zakładzie zamkniętym, utrzymuje się z zasiłków i ma zadłużenie za mieszkanie i zadłużenie alimentacyjne, nie stanowi okoliczności nakazującej odstąpienia od obciążania powoda kosztami procesu, które powstały po stronie pozwanej, wskutek bezpodstawnego wytoczenia powództwa.

Także woluntarystycznie określone żądanie chociażby w zakresie zadośćuczynienia bez odniesienia do realiów ekonomicznych i obiektywnych czynników, nie pozwalają na uznanie, iż powód mógłby korzystać z nieobciążania go kosztami procesu.

W pkt. 3 wyroku, Sąd nakazał wypłacić radcy prawnemu M. O. (1) ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie, kwotę 560 złotych plus należny podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Radca prawny M. O. (1) wystąpił o zasądzenie na jego rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, które to niekoszty nie zostały opłacone ani w całości ani w części (wniosek k. 413).

Radca prawny M. O. (1) został wyznaczony w trybie art.118§4 kpc do zastępowania pełnomocnika powoda z urzędu – radcy prawnego M. S. (vide k. 399). Pełnomocnik stawiał się na dwóch posiedzeniach Sądu Rejonowego w Bartoszycach, które odbyły się w dniach 16.05.2016 (k.401) i 13.06.2016 roku (k.413). Podczas posiedzenia w dniu 13.06.2016 roku przeprowadzono dowód z przesłuchania świadka T. D..

Zgodnie z §.2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych ..., zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy radcy prawnego, a także charakter sprawy i wkład pracy radcy prawnego w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Podstawę zasądzenia opłaty o której mowa w §2 ust.1 stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 3-4 Rozporządzenia. Opłata nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sprawy.

Z uwagi na powyższe, w ocenie Sądu radcy prawnemu M. O. (1) należało przyznać wynagrodzenie w kwocie 560 złotych netto plus należy podatek VAT.

Jak wskazano wyżej z tytułu roszczeń dochodzonych przez powoda, minimalna stawka łączna wynagrodzenia pełnomocnika wynosi 3000 złotych, uwzględniając powyższe a także charakter sprawy oraz fakt, iż pełnomocnik stawiał się w Sądzie Rejonowym w Bartoszycach na dwóch terminach rozpraw i brał udział w przesłuchaniu świadka, kwota ta jest adekwatna do nakładu pracy włożonej przez pełnomocnika, jednocześnie mieści się w granicach wynagrodzenia przewidzianego przez ustawę.

W pkt. 4 wyroku, Sąd nakazał wypłacić radcy prawnemu M. S. ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie, kwotę 1.420 złotych plus należny podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu. Przyznając wynagrodzenie w takiej wysokości Sąd miał na uwadze wytyczne z §.2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych ..., iż zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy radcy prawnego, a także charakter sprawy i wkład pracy radcy prawnego w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, a także fakt, iż minimalne wynagrodzenie pełnomocnika z uwagi na rodzaj i charakter żądań powoda wynosiło w przedmiotowej sprawie 3000 złotych.

Jednocześnie Sąd nie mógł pominąć okoliczności, iż praktycznie całe postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone na wniosek pełnomocnika z urzędu powoda z udziałem pełnomocników wyznaczanych w trybie art.118§4 kpc, którym to pełnomocnikom Sąd również miał obowiązek przyznać wynagrodzenie za ich czynności i tak rad. praw. M. R. (2) zostało przyznane wynagrodzenie w kwocie 460 zł plus VAT (k.265), rad. praw. M. K. zostało przyznane wynagrodzenie w kwocie 560 zł plus VAT (k.295), rad. praw. M. O. (2) zostało przyznane wynagrodzenie w kwocie 560 zł plus VAT (pkt.3 wyroku k. 445). Całość wynagrodzenia przyznanego pełnomocnikom działającym zamiast rad. prawnego M. S. wyniosła zatem 1580 złotych.

W realiach rynkowych w sytuacji gdy pełnomocnik ustanawia substytutą zastępującego go w czynnościach sądowych, to pełnomocnika obciąża obowiązek wynagrodzenia substytutowi poświęconego czasu na udział w posiedzeniu sądu, analogicznie należy uznać, iż minimalne wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu (wynoszące w tej sprawie

łącznie 3000 złotych), stanowi wynagrodzenie tegoż pełnomocnika za całość postępowania także w przypadku przeprowadzenia tegoż postępowania z udziałem sądów wezwanych i zastosowaniem art.118§4 kpc. W sytuacji gdyby Sąd uznał, iż pełnomocnikowi z urzędu powoda pomimo tego, iż nie podejmował czynności przed sądami wezwanymi należy się całość wynagrodzenia, doszłoby do absurdalnej sytuacji, iż pomimo nie brał on udziału w znacznej części postępowania dowodowego i tak konieczne byłoby wypłacenie mu całości wynagrodzenia.

W ocenie Sądu, w sytuacji gdy znaczna część postępowania dowodowego została przeprowadzona z udziałem pełnomocników z urzędu ustanowionych w oparciu o art.118§4 kpc na żądanie pełnomocnika z urzędu, od wysokości minimalnego wynagrodzenia pełnomocnika określonego zgodnie z przepisami Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, konieczne jest odjęcie wynagrodzenia przyznanego pełnomocnikom ustanowionym w oparciu o art.118§4 kpc, co uzasadnia przyznanie pełnomocnikowi rad. praw. M. S. wynagrodzenia w kwocie 1420 złotych powiększoną o należny podatek VAT zgodnie z §2 ust.3 Rozporządzenia.

Zważywszy także na dyrektywny z §2 ust.1 Rozporządzenia a w szczególności wkład pracy pełnomocnika z urzędu oraz przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozpoznania, wynagrodzenie to nie powinno być określone na wyższym poziomie. Poza jednym pismem precyzującym żądania powoda z dnia 08.06.2015 (k.120), pismem z pytaniami do świadków z dnia 07.09.2015 (k.146), kolejne pisma odnosiły się de facto jedynie do zwrócenia się o wyznaczenie pełnomocnika w trybie art.118§4 kpc, a także stawiennictwa na wyznaczonych terminach rozpraw.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, w ocenie Sądu całość wynagrodzenia za świadczenie pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu nie powinna przekraczać jednokrotności stawki minimalnej pełnomocnika z urzędu liczonej zgodnie z przepisami Rozporządzenia od charakteru i wysokości żądań zgłoszonych przez powoda (w tej sprawie 3000 złotych).

W pkt. 5 wyroku w oparciu o art.113 ust.4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd odstąpił od obciążania powoda nieuiszczonymi kosztami sądowymi przejmując je na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie, biorąc pod uwagę pobyt powoda w zakładzie zamkniętym oraz jego sytuację materialną.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w wyroku.---

/-/ SSO Mariusz Solka

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...).

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...) (...) (...) (...) (...).

(...)(...)

(...)

(...)